

O teologie - sau filosofie - creștină pe baza religiei iudaice originale

Întocmit cu ocazia ANTICA NAMUR 2021

*a Danse - Charles Samuel (1862 - 1935), Ecole belge 1913
achiziționate de la: Părintele Janssens van der Maelen, Bruxelles 2020*

Cu două anexe: p. 2 despre religia evreiască originală și p. 12 despre modul în care tinerii și mai ales fetele, cu predispoziția lor spre o morală înaltă, sunt trimiși - cultural - într-o direcție greșită.

Notă: Conceptul este destinat în primul rând tinerilor. Și pentru ei trebuie să intru în detalii și să scriu totul foarte clar, pentru că dacă nu fac asta, vor greși din nou!

Religia iudaică originală este religia iluminată atemporală prin excelență. Isus a întâlnit aici o degradare evidentă.

În mod clar, un astfel de abuz, pe care l-a întâlnit acest constructor de case pe care l-a întâlnit Iisus, nu era de fapt deloc permis, mai ales în religia iudaică! Pentru că tocmai religia evreiască este totuși singura religie care are aici concepții valorice în special pentru situația femeii care sunt absolut pozitive și pe care nici o altă religie nu le poate oferi!

Cu toate acestea, religia evreiască nu a fost la origine o religie, ci o atitudine foarte luminată și umană față de viață, chiar și în sensul nostru modern. Mă refer și la epilog. Totul a devenit o religie tipică doar atunci când atitudinea față de viață a fost uitată sau suprimată, probabil pentru că cei care au fost curând la conducere au avut mai multe avantaje în acest fel (așa cum se întâmplă în toate religiile la un moment dat). **În orice caz, religia** (sau doar atitudinea față de viață) **evreiască originală este singura religie** (ca să folosim termenul "religie" aici):

- **Care se referă la monogamia adevărată.** Este vorba de monogamia care nu este forțată, ci care se întâmplă și se urmărește în mod voluntar și cu bucurie și care nu este trăită doar după căsătorie, ci de monogamia care este cu adevărat autentică, și anume că există un singur partener sexual în toată viața (cu excepția văduviei). Aceasta înseamnă că nu este vorba doar de a trăi în această monogamie, ci și de pregătirea prin renunțarea la unitățile sexuale înainte de căsătorie. Așadar, moralitatea monogamiei trebuie să poată fi făcută suficient de atractivă pentru a fi dorită de tineri.
- Si dacă această monogamie este trăită cu adevărat în general, atunci se realizează și viziunea unei armonii a oamenilor fără temeri și într-o umanitate neumbrită, **concretizată prin utopia paradisiacă a goliciunii.** Astfel, povestea paradisului din Biblie nu este și nu va fi niciodată considerată un eveniment istoric (așa cum nu sunt nici alte povești timpurii, cum ar fi povestea creației). Cu siguranță că nu a fost niciodată considerată "literală" de către autorii care au scris-o acum 3000 de ani, așa cum ne-a fost predată în trecut la orele de religie pentru copiii noștri și cum unele secte o văd și o predau și astăzi. Mai degrabă, este o poveste împotriva prostituției în culturile de fertilitate în onoarea oricărei zeități care era comună în momentul în care a fost scrisă povestea (vezi p. 50) - o astfel de zeităte a fertilității se află astfel în spatele șarpelui. "Adorarea" prin relații sexuale înseamnă, desigur, și o încălcare a utopiei monogamiei adevărate, iar consecința este "rușinea care ascunde părți ale corpului" (pe scurt, KTVS). Asta înseamnă, de asemenea, că afirmația povestirii lui Adam și Eva este că odată ce utopia adevăratei monogamii este realizată, această rușine devine inutilă.

Credința în Dumnezeu este mai degrabă secundară în acest sens. Pentru că un zeu a fost construit, în fond, doar pentru a avea o autoritate pentru propriul popor în spatele ideii de monogamie și pentru a avea un argument împotriva celorlalți zei pe care aceste mici culte umane trebuiau, se presupune, să fie pentru a se închina.

- Religia evreiască este, înainte de toate, **singura religie în care și femeia are dreptul de a experimenta orgasmul**. Pentru ca monogamia reală să funcționeze cu adevărat, este desigur important ca femeia să se împlinească și în domeniul sexual, adică să aibă și ea orgasm. Nu este vorba de orgasm, așa cum îl vede psihologul Wilhelm Reich, care poate fi obținut cu tot felul de trucuri tehnice, ci de un orgasm care apare aproape spontan din armonia sau din afinitatea sufletelor celor doi, adică doar cu cele mai ușoare atingeri și mai ales fără penetrare, în principiu chiar și îmbrăcați. (Notă: Acest orgasm ar trebui să fie, de asemenea, un obiectiv pentru prima dată astăzi, deoarece, potrivit informațiilor din ziarul DIE WELT, cel puțin două treimi dintre femei nu au niciodată un orgasm!).

Dacă aceasta nu este o mare religie, care a fost gândită atunci împotriva unor religii inumane și care astăzi ar avea stofă să învingă toate celelalte religii, care până la urmă nu sunt de cele mai multe ori decât niște cultivări ale traumelor suferite, împerecheate cu folclor și superstiții (la care se adaugă apoi interesele de afaceri și structurile de putere și nevoia de demarcație față de ceilalți)! Totuși, am impresia că, de obicei, nici măcar evreei nu au habar de acest lucru.

Problema în timpul lui Iisus era că această "religie originală" a evreilor era deja, în mod evident, "îngropată" sau, cel puțin într-o mare măsură, căzută în uitare și, prin urmare, nici autoritățile care aveau putere de decizie la acea vreme nu se mai interesau de ea. Religia evreiască era în mare parte înghețată în cult - iar abuzul sexual devenise aproape o normă. Așadar, acest constructor de case sau antreprenor Iisus (pentru "antreprenor", vezi punctul următor) trebuie să fi dat peste acest lucru și să fi văzut o discrepantă evidentă între pretențiile și realitatea religiei iudaice și a încercat să readucă la viață religia originală. Probabil că a fost foarte bine primit de colegii săi obișnuiți, dar trebuie să fi fost mulți alții care nu erau deloc interesați de acest lucru.

Oricum, cu cunoștințele mele de teolog și după 30 de ani de experiență profesională ca profesor, am încercat să combin idealurile vechii utopii evreiești într-un concept pozitiv în această lucrare, astfel încât să fie accesibile tinerilor. Pentru că tinerii încă mai au idealurile unei astfel de utopii și ar vrea să le trăiască, dacă ar ști cum.

Și cred că nu mă descurc prea rău aici, vezi partea a doua a acestui număr! Totuși, din păcate, totul nu era încă pe deplin dezvoltat când eram profesor.

Jumal kirjutab sirgelt ka kõveratele joontele: usu vastaste kaudu tõelisele Jeesusele.

Teoloogia ja usupraktika pärast tõelist Jeesust: Tõeline Jeesus oli tõenäoliselt pigem tüüpiline uuriv ajakirjanik (nagu me täna ütleksime) - ja pidi ka sellepärast surema. Pärast seda võltsisid tema vastased teda nii-öelda täiesti ära.

On üsna palju nii kirikute kui ka kristliku usu kriitikuid üldiselt, kes ütlevad, et kogu kristlik religioon on tühi fantaasia, et see on enam-vähem väljamõeldis, et see on põhimõtteliselt vale ja pettus.

Need kriitikaavaldused põrkuvad ilmselgelt suures või isegi suurimas osas teoloogidele ja teistele kirikute esindajatele - nad ei näi neid väga sageli märkavat ja seega ka ei hooli neist. Nad jätkavad nii, nagu oleks kõik, mida nad uurivad ja kuulutavad, kindlal alusel.

Kuid ma arvan, et nende kristliku religiooni ja kiriku kriitikute seas on üsna tõsiselt teadlasi, keda tuleks kindlasti tõsiselt võtta. Kas ei ole ehk isegi kooskõlas hea usuga Jumalasse, et usaldame, et sellest tuleb midagi positiivset meie usu ja seega ka kiriku jaoks, kui me suhtleme selliste kriitikutega, keda tuleb tõsiselt võtta?

Pean siinkohal silmas eelkõige kolme neist:

1. Karlheinz Deschner (1924-2014), kes lõppude lõpuks õppis teoloogiat, filosoofiat, kirjandust ja ajalugu - ja omandas ka doktorikraadi. Oma raamatus "Der gefälschte Glaube - die wahren Hintergründe der kirchlichen Lehren" (Võltsitud usk - kiriklike õpetuste tõeline taust) kirjeldab ta (nagu muide ka teised), et enamik usu sisust on plagiaadid iidsetest mittekristlikest religioonidest, nagu näiteks neitsilugu või sigimine jumaliku isa poolt, Jumala poja poeglikkus, Jumala poja lunastav funktsioon, imed, isegi jumala ristilöömine, surnuist äratamine ja ülestõusmine, kultuslikud pidustused leiva ja veiniga.

Ja siin on kolm pilti, mis illustreerivad, et kristlikud "usutõed" on plagiaadid teistest religioonidest:

Mosaik "Europa koos härjaks riietatud Zeusega" asub Napoli rahvusmuuseumis. Ma ei pea trükkima pilti Uue Testamendi paralleelsest loost "Maarja kuulutusest".

Isis linnu kujul Osirise äratamisel, kes oli surnud võitluses kurjuse vastu ja veetis seejärel kolm päeva surnute hingede küllastamisega allilmas - reljeef Sethos I surmatemplis Abydoses (Egiptuses) - seega ei ole Jeesuse ülestõusmise lugu midagi uut.

Keiser Antonius Piuse ja tema abikaasa Faustina taevaminemise reljeef on Vatikani muuseumides (ma pildistasin kipsvalu Mainzi Rooma-Germaani muuseumis). Te olete kindlasti tuttav Jeesuse ja veel enam Maarja taevaminekut kujutavate maalidega.

2. Taani indoloog Christian Lindtner (1949 - 2020), kes valdab kreeka ja ladina keelt ning vanu india keeli sanskriti ja pali. Oma raamatus "Jeesuse Kristuse saladused" kirjeldab Lindtner, kuidas Uus Testament on ilmselgelt suures osas plagiaat iidsetest India budistlikest tekstidest - "ülespandud" koos "lisanditega" läänes tüüpilistest mütoloogiatest ja ka judaismist. Lindtner seletab seda sellega, et budistlikud mungad tahtsid luua budismi läänele, kuid neid huvitas ainult budistlik filosoofia ja seega ehitasid nad selle budismi (välisesse) "raamistikku", mis oli läänes tavaline. Seega on budismi "budistlik kangelane" lääne jaoks budistide poolt leiutatud Jeesus, ja nii jõuab Lindtner kvintessentsini "Jeesus on Buddha". Rohkem infot Christian Lindtneri kohta <https://unser-mitteleuropa.com/in-memoriam-dr-phil-christian-lindtner-1949-2020/> (või lihtsamalt Google'ile sisestades: "Christian Lindtner" ja "Unser Mitteleuropa").

3. juudi-inglise talmuditeadlane Hyam Maccoby (1924-2004), kes oli viimati Leedsi ülikooli juudi uuringute keskuse professor. Oma raamatus "Müürileerija" võtab Maccoby ette selle "uustulnuka" Pauluse - ja kirjeldab muu hulgas, kuidas ta kandis oma lapsepõlvest Tarsuses, mis oli kohati verise Attise ja Adonise kultuse peamine keskus, tuntud "lood" ja riitused üle Jeesusele ja lõi nii täiesti uue religiooni, millel ei ole tegeliku Jeesusega midagi või vähemalt mitte palju pistmist. Nii nagu Lindtner ütleb "Jeesus on Buddha", ütleks Maccoby - vabalt Pauluse põhjal - "Jeesus on Attis".

Ceea ce au descoperit acești trei oameni de știință critici ar fi de fapt lovitura de grație pentru credința noastră creștină. La urma urmei, se învâрте în jurul celor mai importante învățături care alcătuiesc credința noastră.

Dar nu este sfârșitul zilei!

Indiciul decisiv cu privire la ceea ce a fost Iisus, la ceea ce s-a angajat și la motivul pentru care a fost ucis cu atâta cruzime, l-am primit, în mod surprinzător, de la un vecin, un fermier, din Knolleburekaff ("satul de cultivare a sfeclii de zahăr"), la vest de Köln (acolo se cultivă chiar mai mult decât sfeclă de zahăr), unde locuiesc eu. Odată închiriase unul dintre apartamentele sale din "cariera" transformată din câmpuri unui proxenet, un profesionist în demimond, și avusese o conversație cu el despre "domeniul său de activitate". Și când a vorbit cu mine la un moment dat, am ajuns la concluzia că celebra poveste a lui Iisus care salvează un păcătos de la lapidare în Evanghelia după Ioan este în mod clar o poveste de pedeapsă din partea demimondului. Căci când se întâmplă vreodată ca o femeie să fie prinsă în flagrant delict "făcând așa ceva" - și să existe doi "prinzători" care apoi fug direct la tribunal, știind că asta înseamnă pedeapsa cu moartea pentru femeia prinsă? Oricum, acest lucru nu se întâmplă niciodată, cu excepția cazului în care ceva este aranjat în mod deliberat aici. Iisus știa cu siguranță toate acestea. Pentru că el era - probabil din activitatea sa anterioară de constructor de case într-un grup de construcții familiale din întreaga regiune - prieten și cu prostituatele și cu vameșii (sau mai degrabă cu percepșorii) și cu siguranță vorbise și cu ei despre problemele lor. Și de acolo învățase, de exemplu, cum erau șantajate femeile pentru a se prostitua - conform "procedurii celor doi martori" din povestea frumoasei Susana din anexa la Cartea lui Daniel: "Ori faci sex cu noi (ceea ce la acea vreme însemna intrarea în prostituție), ori, dacă refuzi, te vom denunța la tribunal și vom spune că te-am prins făcând sex cu un tânăr, dar el a scăpat, atunci vei fi executată". Astfel, o femeie atrăgătoare nu avea de ales decât între prostituție sau moarte în fața unor astfel de bărbați - deci nicio șansă. Iar în cazul păcătoasei din Evanghelia după Ioan, situația era, în mod evident, oarecum diferită: ea era cu siguranță o prostituată și încălcase cumva regulile "profesiei" sale - nu știm care era aceasta, dar nu este important - și acum urma să fie pedepsită pentru aceasta. Poate că își ascunsese veniturile corecte și nu le livrase cum trebuie? Poate că și ea auzise despre discursurile lui Iisus și a vrut să-și pără-

sească profesia? Pentru aceasta, "protectorii" (sau proxeneții) ei au aranjat ca ea să fie prinsă făcând sex cu un pretendent (era o poveste aranjată, astfel încât pretendentul a putut scăpa nerecunoscut) și, prin urmare, ar trebui pedepsită - mai ales ca avertisment pentru "celelalte femei ale protectorilor", pentru ca acestea să nu mai facă și ele asemenea prostii...

Dacă interpretez corect tabloul "Iisus și păcătosul", pictorul Lukas Cranach cel Bătrân (1472-1553) a avut aceeași părere ca și mine despre relatarea din Evanghelia după Ioan, și anume că este vorba de o poveste criminală. Nu cred că se poate zugrăvi mai clar dacă credeți

că cei care vor să se drogheze sunt infractori, cel puțin nu arată ca niște moralști împăciuitori. Iar cei doi "domni înțelepți mai în vârstă" din spate, în dreapta, sunt teologii și filosofii cu vederi înalte (și, probabil, și majoritatea jurnaliștilor) care văd întotdeauna doar suprafața și nu știu (sau nu vor să știe) ce se întâmplă cu adevărat. În acest fel, infractorii pot continua să facă ce și cum vor ei. O imagine fascinantă! Știu deja de ce am pictat asta pentru mine în Vietnam!

Isus fusese martor la acest comportament brutal - și l-a denunțat în discursuri publice: "Împotriva păcatului, împotriva ipocrițiilor, pentru iubire". Așadar, el se confruntase cu un demimond evident foarte puternic, am spune astăzi "mafia". Așa că a trebuit să moară pentru asta.

Așadar, Iisus nu a fost un fondator de religie, așa cum îl descrie NT, ci ceva de genul unui jurnalist de investigație, precum jurnaliștii de investigație Peter R. de Vries (Țările de Jos), Ján Kuciak și soția sa Martina Kusnirova (Slovacia), Daphne Caruana Galizia (Malta) și Jamal Khashoggi (Arabia Saudită) din zilele noastre. Așadar, aflase "la fața locului" despre mașinațiunile criminale legate de prostituție și bani (domeniile de afaceri tipice ale mafiei, funcționarii autorităților participau sau priveau în altă parte) și apoi, în lipsa presei obișnuite de astăzi, a făcut public acest lucru în discursuri publice - care mai

târziu au devenit predici mai mult sau mai puțin pioase, care nu au făcut rău nimănui.

Și cum s-a ajuns la acest "Noul Testament plagiat"? Chestiunea este, de fapt, destul de simplă, odată ce înțelegi ideea jumătății de lume împotriva căreia Isus s-a angajat. Pentru că odată cu moartea lui Isus, ideile lui Isus nu au murit și ele, desigur, el a vorbit în public suficient de mult timp și astfel a avut și el adepți. Iar după moartea sa, unii dintre ei au început să continue în spiritul său. Adversarilor lui Isus nu le-a plăcut deloc acest lucru. Dar cum ar trebui să procedeze pentru a "dezamorsa" în mod eficient îngrijorarea lui Isus? Astăzi cunoaștem o problemă similară cu ștergerea fișierelor de pe hard disk-urile computerelor. Dacă le ștergeți cu un clic pe funcția "delete", conținutul rămâne, desigur, acolo, doar că nu îl mai puteți găsi. Dar există programe pentru a le regăsi. Ceva este cu adevărat șters doar atunci când conținutul care urmează să fie șters este suprascris cu conținut nou. Și așa a fost și cu angajamentul lui Isus - de aceea a fost suprascris cu un "conținut nou" - adică cu un concept din toate aceste plagiate din alte religii pe care le cunoaștem astăzi sub numele de "Noul Testament". Așadar, Noul Testament nu este o scriere publicitară și edificatoare PENTRU adevăratul Isus, ci o ingenioasă manevră diversionistă ÎMPOTRIVA adevăratului Isus și a cauzei sale - cu mijloacele vremii, așa cum au fost aceste plagiat-uri ale poveștilor zeilor și ale budismului.

Iar acest "dependent" Pavel a jucat, evident, un rol de frunte în această ștergere și rescriere, pentru că el a venit cu ideea de a face din moartea lui Isus pe cruce o moarte de sacrificiu dorită de el însuși - pentru răscumpărarea omenirii din orice....

Acest lucru înseamnă, de asemenea, că cei trei critici ai religiei noastre, citați la începutul acestui articol, au perfectă dreptate în critica lor - doar că soluția la problemă ar putea arăta oarecum diferit de ceea ce și-au imaginat ei.

Mai multe detalii despre acest subiect și, mai ales, despre ceea ce înseamnă pentru noi astăzi descoperirea adevăratului Isus, puteți găsi pe internet, la rubrica "Ideologia lui Isus", pe site-ul www.michael-preuschoff.de - de asemenea în mai multe limbi (tradus cu cel mai bun program de traducere din prezent www.deepl.com).

Dar fi aud deja pe critici spunând: Presupunând că povestea păcatului din Ioan 8 este într-adevăr o poveste de pedeapsă în jumătate de lume, este, prin urmare, un indiciu despre adevăratul Isus. Dar cum se poate arunca peste bord întreaga teologie tradițională pe baza unei singure dovezi circumstanțiale? La aceasta nu pot decât să remarc faptul că într-un caz neclar se poate foarte bine reconstitui perfect un caz dintr-un singur element de probă circumstanțială bun! Iar cazul lui Isus este cu adevărat extrem de neclar - nimeni nu știe, de exemplu, cine a scris Noul Testament (în orice caz, nu au fost ucenicii

lui Iisus sau alte persoane care l-au experimentat personal pe Iisus), de ce a fost scris și cum a reușit să ajungă "în rândul oamenilor".

Și mai presus de toate: odată cu întoarcerea la angajamentul lui Iisus cel adevărat - adică la o "ideologie a lui Iisus" - religia noastră ar arăta, desigur, complet diferit, nu ar mai fi o religie a preoților și a savanților, o religie a dogmei și a credinței, și astfel, de asemenea, o religie a puterii și a dominației, ale cărei obiective principale sunt iertarea și asigurarea unei vieți după moarte, ci o atitudine extrem de etică față de viață, cu reguli de joc rezonabile. Iar aceste reguli rezonabile ar fi de așa natură încât toată lumea le-ar putea accepta, în special în ceea ce privește moralitatea sexuală. Cu toate acestea, ar trebui să fie învățate din copilărie. Prin "toată lumea" mă refer și la musulmani - conform experienței mele ca profesor, tocmai fetele lor sunt cele mai interesate. Oricum nu putem ajunge la "bătrâni" - dar putem ajunge la tineri! Desigur, este dificil pentru noi să ajungem la ei în general, dar dacă îi convingem pe tinerii noștri creștini, atunci se va răspândi vestea - și mai ales în epoca noastră a internetului - și printre tinerii musulmani!

Și iată ceva din realitatea vieții de astăzi: cum, în loc de o diferențiere de gen de-a dreptul idioată a limbajului, femeile și fetele pot fi cu adevărat modernizate.

De fapt, între timp s-a vorbit destul despre problema gendering-ului: Această remodelare este o corupere complet lipsită de sens și total superfluă și adesea chiar ridicolă a limbii germane. Se presupune că ar trebui să aducă (ca și cuvântul magic abracadabra) mai multă egalitate de gen și, prin urmare, o mai bună promovare a femeilor. Dar experiența arată că acest lucru nu funcționează cu un astfel de "limbaj magic", un limbaj pur și simplu nu poate realiza o astfel de modernizare - pentru că întotdeauna se întâmplă invers: o realitate schimbată determină - dacă este necesar - o schimbare în limbaj. Așa că trebuie să ne ocupăm de schimbarea realității într-un mod diferit!

Iar odată cu gendering-ul, un nou porc este din nou adus prin sat - cu scopul de a se asigura că totul rămâne la fel în ceea ce privește ceea ce este de fapt important și ceea ce trebuie să fie schimbat! Și probabil că așa stau lucrurile și în alte țări - cu orice "alte scroafe" care în realitate sunt ineficiente pentru o reală modernizare a femeilor.

Ceea ce vreau să spun este poate cel mai bine exprimat de o conversație pe care am avut-o cu mama unui elev, relativ curând după începutul "carierii" mele de profesor la o școală profesională, cu ocazia unei conferințe părinți-profesori: cu mulți ani în urmă, ea mă întrebase la o conferință părinți-profesori despre scopul educației mele religioase. I-am răspuns, mai degrabă cu nonșalanță: "Fetele sunt toate cam schizofrenice. Ea: "?????" Eu: "Ei bine, ei sunt panicați de ceea ce este inofensiv și paradisiac, unde ar putea, de asemenea, să culeagă o cunoaștere utilă a naturii umane și să-i inspire pe

bărbații care vor să fie în regulă cu o moralitate frumoasă, și anume "goi pe plajă". Dar ceea ce este problematic, și anume sexul cu parteneri mult prea des îndoielnici, care uneori le provoacă și traume pe tot parcursul vieții, asta este ceea ce vor și fac." "Și", a spus mama, "ce vrei să faci acum?". Eu: "Ca fetele să o facă fiecare pe cealaltă." Mama: "Dacă poți face asta, ești bun!".

Da, ce se întâmplă de fapt aici?

Chestia este că noi, oamenii, suntem prin natura noastră ființe foarte morale, mai ales în materie sexuală - și asta încă din tinerețe, mai ales fetele. Și cum nu li se învață nicio morală explicită - creierul le-a fost dat de natură și pentru asta - ei adoptă morala care este comună în societatea lor, și anume pseudo-moralitatea ostilității față de corp, așa că învață din copilărie să le fie rușine de corpul lor. Pentru că, în special părțile care îi deosebesc de sexul opus sunt în mod evident ceva ce preferă să nu le arate celorlalți, ceea ce înseamnă că trebuie să fie ceva rău. Pentru că, în special părțile care îi deosebesc de sexul opus sunt, în mod evident, ceva ce preferă să nu arate celorlalți, adică trebuie să fie ceva rău.

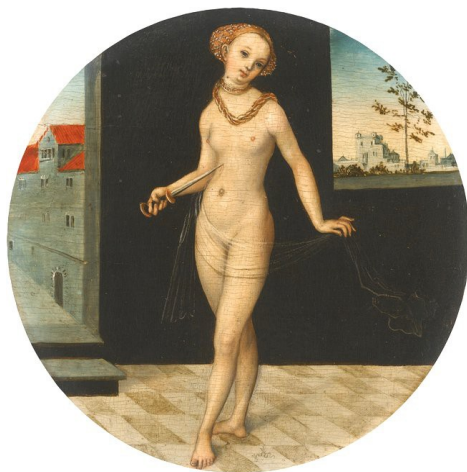
De aici și rușinea! Dar viața merge mai departe - și la un moment dat și sexul opus prezintă interes. De fapt, ar fi destul de suficient pentru tineri, care se află mereu într-un fel de "fază de curtare" pentru a găsi partenerul potrivit pentru ei, pentru a vedea și a arăta - cu alte cuvinte, un joc complet inofensiv pentru a se cunoaște reciproc. Dar acest lucru nu este posibil - un astfel de comportament inofensiv este făcut imposibil de educația pentru ostilitate corporală sau chiar rușine. Pentru că eliberarea de rușine ar fi un obicei de prostituată - iar cineva nu este o prostituată și nici nu vrea să fie una. Pentru că asta ar fi în contradicție cu morala înaltă...

Deci, ce să facem? Cum actul sexual trebuie să se întâmple oricum într-o zi și cum, după cum spune toată lumea, nu merge bine cu toată lumea, fetele își spun: "Atunci hai să o facem! La urma urmei, actul sexual face parte din autodeterminarea sexuală și este un semn de emancipare reușită. Și toată lumea vorbește despre faptul că este complet normal și chiar trebuie să fie - și ca un semn că ești normal și sănătos". Așa că încep acest lucru - și adesea cu parteneri care sunt de fapt nepotrivitiți - așa cum a fost subiectul în timpul conversației cu mama.

Dar această răstălmăcire a moralei, ceea ce este de fapt distracție inofensivă și ceva complet natural (dacă ar fi făcut în mod corespunzător) și ceea ce nu este atât de inofensiv, și ceea ce ar trebui sau nu ar trebui să facă tinerii, în funcție de situație, dă peste cap moralitatea sexuală în civilizațiile noastre. Pe vremea lui Iisus, fetele și tinerele femei cu un nivel ridicat de energie criminală erau descurajate de la morala lor naturală prin metode de-a dreptul criminale - astăzi sunt programate cu indiferență și lipsă de empatie prin manipulare către o pseudo-moralitate.

Să punem ceva în ordine aici - începând cu tinerii - și să ne implicăm, aceasta ar fi sarcina religiei noastre - conform ideologiei lui Iisus. Acest lucru ar duce la o autodeterminare sexuală reușită și, de asemenea, la o emancipare reală, în special în rândul fetelor și, mai târziu, al femeilor - dacă, pe de o parte, acestea își depășesc ostilitatea față de corp și, pe de altă parte, au relații sexuale doar acolo unde le este locul prin natura lor, și anume în familie (pentru că în acest proces se pot naște copii - iar copiii aparțin unei familii)!

Iar în ceea ce privește rușinea, aceasta provine doar din faptul că nu ne trăim moralitatea naturală - care este monogamă. Și dacă am trăi această moralitate naturală, atunci rușinea ar dispărea automat, ca să spunem așa, ca un coșmar urât. Calea spre această moralitate naturală este de a face fetele mai viclene în acest sens!

Unul dintre idealurile lui Lukas Cranach cel Bătrân, care a fost atât pictor, cât și umanist, a fost acela că moralitatea și nuditatea trebuie să fie împreună, ba chiar că poate că adevărata moralitate este posibilă doar dacă este combinată cu nuditatea (desigur, doar acolo unde se potrivește). Un exemplu foarte bun al acestei combinații este reprezentarea cetățeanului roman Lucreția, chiar dacă soarta ei a fost una tristă. A fost violată și a suferit atât de mult din cauza acestei experiențe teribile, de care ea însăși era nevinovată, dar cu care nu mai voia să trăiască, încât s-a

sinucis. Prin urmare, ea era considerată de romani ca fiind întruchiparea moralității. Și în acest sens a pictat-o Lucas Cranach cel Bătrân.

Dar, având în vedere această manipulare grandioasă, absurdul vergendering este, de asemenea, o pistă falsă perfectă. Mai multe pe această temă la www.michael-preuschoff.de, aici în special cartea online "Jesusideology".

Michael Preuschoff, profesor de religie la școala profesională pensionat, e-mail: hpreuschoff@gmx.de

Tradus din germană cu www.deepl.com

VENUSDIENTST

Karin Freiwald – meine Jahre als Hure

Offene Worte
über die Sexarbeit

Mit historischen Streiflichtern
zu »Liebe, Lust und Laster«

Karin Freiwald – links oben wenige Monate vor dem Beginn ihrer Sexarbeit, rechts oben ihr »Werbefotos im Clubbordell. Links: im ersten Jahr als Prostituierte.

In ihrer autobiographischen Erzählung schildert Karin Freiwald mit beachtlichem Bekennermut den Werdegang zur Hure und erinnert sich an die eindrucksvollsten Erlebnisse und Erfahrungen während der Zeit als Sexarbeiterin. Sie ermöglicht den Lesern einen tiefen Blick in die eigentümliche Welt der Prostitution.

Un prieten mi-a adus la cunoștință această carte "Venusdienst - Karin Freiwald - Meine Jahre als Hure" (Serviciul Venus - Anii mei ca

prostituată) când a apărut pe internet. Și

în timp ce o citeam, am dat - din pură întâmplare - peste un pasaj (paginile 34 și 35) în care se citează de pe site-ul meu:

Pe un site (www.basisreligion.de) am găsit de curând o argumentație pe tema bimbelor, care descrie foarte bine rădăcinile unei anumite amprente comportamentale: "Cu toate acestea, înainte de a strâmba din nas în fața unei astfel de fete presupus imorale, ar trebui să fim conștienți de cine este de fapt imoral aici. Cum s-a descurcat o astfel de fată în trecut? Nu cumva a fost învățată încă din copilărie o morală sclavagistă, cu tot felul de tabuuri și frici, încurajându-i astfel prostia și naivitatea? Nu a fost mereu făcut să creadă că rușinea este întruchiparea întregii moralități, și nu cumva acest lucru îl trimitea în direcția greșită și îl făcea destul de curios pentru mai mult?". (Notă: de atunci am ajuns să prefer o altă linie de argumentare, care sper că este mai atractivă).

Cred că pot fi pe bună dreptate mândru că o prostituată, o femeie de meserie, ca să spun așa, este de acord cu mine (adică un teolog!) că tinerii sunt trimiși într-o direcție greșită cu predispoziția lor către o moralitate (sexuală) înaltă. Cazurile de abuz despre care se vorbește atât de mult astăzi sunt cu siguranță foarte grave, dar cred că acestea reprezintă doar vârful unui iceberg: Pur și simplu nu avem un climat cultural favorabil moralității - iar religiile sunt în principal de vină pentru asta! Pentru că, încă din copilărie, oamenii învață - mai ales prin intermediul religiilor - nicio morală reală, ci doar o morală iluzorie, și anume cea a rușinii (sau, de asemenea, a ostilității față de corp). O adevărată moralitate, mai ales la tineri, mai ales la fetele care încă nu au o "experiență sexuală", care au cu siguranță o anumită curiozitate, dar nu (încă) nici o constrângere de a o repeta, trebuie să vină din conștiință și nu din costumul de baie sau din bikini. Dar tocmai acest tip de conștiință este cel care nu interesează religiile. Și nici religiile și nici altcineva nu face cercetări în acest sens, deși tocmai aici se poate face ceva!